

Sygn. akt VI Gz 217/16

POSTANOWIENIE

Dnia 08 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w W.

o ogłoszenie upadłości dłużnika (...) S.A. w G.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt V GU 181/15

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zabezpieczył majątek dłużnika przez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego – S. Z. wskazując, że wnioskodawca we wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika domagał się zabezpieczenia jego majątku przez stanowanie tymczasowego nadzorcy sądowego. Sąd ten uwzględnił wniosek wskazując na przepisy art. 36 i 38 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz. U. 2015 r. poz. 233 ze zm., dalej jako p.u.) – k. 134- 134, s. 2.

W zażaleniu na to postanowienie dłużnik zarzucił mu naruszenie art. 38 p.u. przez brak ustalenia, czy jest faktycznie dłużnikiem wnioskodawcy i czy po stronie tego ostatniego istnieje legitymacja do złożenia wniosku o upadłość. Wskazując na ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że wnioskodawca jest jego wierzycielem rzeczowym, co przesądza o braku legitymacji do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, skoro w świetle art. 20 ust. 1 p.u. przysługuje ona tylko wierzycielom osobistym dłużnika. Żalący się, wskazując na art. 537 prawa upadłościowego i naprawczego, podkreślił, że przepis ten ma zastosowanie w sprawach, w których przed wejściem w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, lecz nie wydano jeszcze postanowienia o ogłoszeniu upadłości. Skarżący z ostrożności zarzucił także, że splanca swoje długi, a zatem nie jest niewypłacalny (k. 304-306).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wprawdzie żalący się zarzuca naruszenie art. 38 p.u., ale w istocie chodzi mu o błędne ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, skoro nie wskazuje na czym ma polegać naruszenie wymienionego unormowania stanowiącego w zdaniu 1, że sąd może zabezpieczyć majątek dłużnika przez ustanowienie tymczasowego nadzorca sądowego.

Zarzut dotyczący braku legitymacji wnioskodawcy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości skarżącego jest chybiony.

Wniosek wierzyciela wpłynął do Sądu Rejonowego w dniu 29 grudnia 2015 r. (k. 1), a zatem przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978 ze zm., dalej jako prawo restrukturyzacyjne), która zmieniła p.u., w tym jego art. 20 ust. 1. Przepis ten w poprzednim stanie prawnym stanowił, że wniosek o ogłoszenie upadłości może zgłosić dłużnik lub każdy z jego wierzycieli, natomiast obecnie jest w nim mowa jedynie o wierzycielach osobistych dłużnika.

Wbrew skarżącemu w sprawach, w których wniosek o ogłoszenie upadłości wpłynął przed dniem 01 stycznia 2016 r., stosuje się przepis dotychczasowy, a więc przepisy prawa upadłościowego i naprawczego przed zmianą dokonaną prawem restrukturyzacyjnym, scilicet art. 20 ust. 1 w poprzednim brzmieniu. Wynika to z przepisu przejściowego zamieszczonego w prawie restrukturyzacyjnym, tj. z art. 449 tego prawa. Skarżący odwołał się natomiast do przepisu przejściowego zawartego w art. 537 prawa upadłościowego i naprawczego, który miał zastosowanie do spraw, w których wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony przed 1 października 2003 r.

Jak zasadnie wskazał wnioskodawca, w stanie prawnym znajdującym zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, wierzyciel hipoteczny niebędący wierzycielem osobistym dłużnika jest uprawniony do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (uchwała SN z dnia 6 czerwca 2014 r., III CZP 23/14, OSNC 2015, nr 3, poz. 31). W konsekwencji zarzut braku uprawnienia wnioskodawcy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości skarżącego jest bezzasadny.

Drugi zarzut dotyczący niewypłacalności skarżącego jest chybiony o tyle, że kwestia niewypłacalności dłużnika będzie szczegółowo analizowana przez sąd meriti przed wydaniem postanowienia o ogłoszeniu upadłości. Na etapie rozpoznawania wniosku wierzyciela o zabezpieczenie majątku dłużnika, w myśl art. 37 p.u., stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu zabezpieczającym, w tym art. 730¹ § 1 k.p.c. wymagający jedynie uprawdopodobnienia roszczenia, scilicet wniosku o ogłoszenie upadłości. Niewątpliwie wnioskodawca uprawdopodobnił stan niewypłacalności dłużnika.

Z przedstawionych względów zażalenie oddalić na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1, art. 13 § 2 k.p.c. i art. 37 p.u.

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...):

(...)

(...)

(...)

(...)